

NAGY MARCSI

Esti merengés

Azt hittem, ismerlek,
hogy nyitott könyv előttem a szíved,
és csak úgy beléd lapozok,
hogy bejárak, ha azt akarom,
mint a városszéli kiserdőt.
Hogy vérereid patakok,
szélein kövekkel kacszázok,
hogy lábujjaid kerítések,
aminek vígan nekidőlök.
Hogy bordád létra,
amin egykedvűen lépdelek,
hogy füled kapu,
ahonnan zsebkendővel intek.
Hogy szemed tükrom-tükrom,
miben fűtjeim igazítom.
Most látom, hogy engem
igazából te ismertél,
könyvvé változtattad a szíved,
hogy kedvemre lapozhassak,
erdő lettél,
mert tudod, hogy szeretem
az ágak között bujkáló napfényt.
Kacsákat röptettél a világoskék vérerek és tavak fölött,
én a parton kavicsokat gyűjtöttem.
Ujjaidból és lábujjaidból kerítést ácsoltál,
de csak olyan derékig érőt,
mert tudod, hogy szeretem
a van-is-meg-nincs-is dolgokat.
A fél oldalbordádat (a másik meg én vagyok)
az égnek támasztottad,
ha kedvem szottyant
benézni az Istenhez.
Füled kapujára nem szereltél zárat,
én csuktam-nyitottam kedvem szerint
és néha könnyelműen.
A szemed... feneketlen tó mélye,
átlátszó testű halak otthona...
Egész alakos tükörrre cserélted,
hogy illegethessem magam benne,
és csak mosolyogtál azon,
hogy egyre több ránc lett a homlokodon.

Szavak az alagútban

A szavak a megszokott
pályát róják
arcukon harisnya
széttárt kezükön
vaskarmok
mi vagyunk
a falak
labirintusokat
vájta már belénk
a mindenség beleszédül
a másodpercekbe
mielőtt kiserkenne a vér
a szikrázás
bevilágít minket
egy pillanatig
ahogy falaink
az alagút ívében
találkoznak

A moziban

Agyad hosszú filmet vetít a fehér vászonra,
Te vagy a kattogó mozigép.
A DNS-ed, mint megnyúlt filmszalag,
Spirálba pördül.
Te vagy, akit anyád álomba ringat, látod?
Itt meg a szomszéd gyerekekkel hintázol,
Itt anyád arcán csattan a pofon,
Itt szederfagyit eszel, és integetsz,
Itt apád egyedül vacsorázik,
Itt a villanykörtét cseréled,
Mert nem volt elég fény,
Itt levették a gipszet, kicsit sántítasz,
Itt még kövér vagy,
Itt már sovány...
Néző is lehetsz, ha akarsz,
A székpárna puha,
A karfa sima,
Hunyd be a szemed,
Dugd be a füled,
Csak aludj, aludj.
A szemhéjad belső falán
Újra felvillan a kép,

Az utca, a házak,
Napnyugtakor érkezel haza,
A vonat kapuig visz.
Hiába buksz le a sorok közé,
Hiába somfordálnál a kijárat felé,
Ajtó nincs,
Ablak sincs.
Csak a mozigép van,
Csak a kattogás van,
Porszemcsék táncolnak a fénynyaláiban.

